

Nagy Antal Róbert

Az emberi létről

pont annyi kimondott szó a valóság
mint amennyi kimondatlan az álom
a formát adva leíró igazság
vádolója egy vízbe toppantott lábnyom
fürkész szimatol hegyezi két fülét
sejlik a vadonban örökölt ösztön
két esély kétkarú mérlegén a lét
a pohár félig nincs ki tovább öntsön
óvva fogja vagy elrántja jobb kezét
a balkezesnek titulált Odaát
a véges valóságra font kötelét
a végtelen vasrácsain fonja át

Örökség

tükröt tart elém
szemem mohón néz
de látni túl vak
arcom örök fény
gyötörte látszat

tőle az enyém
késsel a kéz
hol óv hol öl csak
én: bozóti lény
vélt istent játszhat

mégse szúrt belém
ő méh én a méz
szán angyaloknak
lopott hit erény
hat napján túlhat

Zoknija párját

Hajnali négykor nem tud aludni,
elmege a lánytól.
Kinn van az éjszaka márvány pultja
csillag-aranyból.
Fél deci nélkül issza a kávé
tegnapi bajjal.
Zsákfalu nézd csak, hogy nem is az fáj,
francba a csajjal.
Indul a busz már és le se szarja,
felveszi zsákját.
Nem szegi kedvét, hogy nem találja
zoknija párját.

Maszktól a maszkig

Az éjjel megint átplastikáztak,
de ugyanúgy arctalan maradtam.
Idejemúlt énképem hullája
bentről bomló gazdatest alattam.

A külsín csupa báj és csillogás,
de szőnyeg alá rejtve a mocskom.
Rossz önigazolásom vált irányt,
kések, és önmagamra kell várnom.

Az álarcban elfogy a levegő.
Belsőm kitilt, kint maradok nyolcig.
Ha jön a nyár, félelmem levedlem.
Csókidő lesz maszktól az új maszkig.

A vonatok nálunk ...

ágyadon fekszem
gerincem izzó sínpár
korhadó recsegő talpfák a csigolyák
alattuk lélegzik és dobog
élő testem a föld
érkező kezed fékező vonat
rozsdás bőrömön szikráznak ujjaid
ha kisiklik végünk
szédülök
a fejemben furcsa lüktetés
Isten leült a váróteremben
a vonatok nálunk mindig késnek